

Forfatter: Holberg, Ludvig

Titel: Udrag fra DET LYKKELIGE SKIBBRUD

Citation: Holberg, Ludvig: "Værker i tolv bind 3-7: Komedier", i Holberg, Ludvig: *Værker i tolv bind 3-7: Komedier*, udg. af F. J. Billeskov Jansen , Rosenkilde og Bagger, 1969-1971, s. 95. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-holb06val-shoot-idm140013643015680/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Værker i tolv bind 3-7: Komedier

ACTUS III, SCENÆ 7-9.

af en Feber efter Docterens Sigelse, i Overgaars mellem 3 og 4, og skal begraves i Morgen.

ROSIFLENG. Hvad vil alt dette sige?

HENRICH. Nu vil Fruen have gjort et smukt Grav-Skrift over ham, og derfor skikket mig til Magisteren.

ROSIFLENG. Ney hils jer Frue lille Barn, og siig, at jeg gør ikke Vers over Hunde.

HENRICH. Havde det været en Hund, som andre Hunde, saa havde min Frue ikke begiært saadant, men han havde Forstand som et Menneske, og har testamenteret 10 Rdlr. paa sit yderste til en Poet, som skulde gjøre hans Grav-Skrift.

ROSIFLENG. Ja det er andet; efterdi Sagen er af den Beskaffenhed, saa vil jeg gierne tiene Fruen. Der doer hundrede Mennesker, og aldrig har den Eftertanke.

HENRICH. Fruen vilde gierne, at Verset skulde stilles ligesom man gør et Vers over en brav Mand, og at samme Melampe (saa var dens Navn) skal roses for sin Dyd og Forstand.

ROSIFLENG. Ney lille Barn! det gaaer ikke an.

HENRICH, *ringlende med Pengene*. Ach jo Hr. Magister! tien min Frue derudi.

ROSIFLENG. Ja, ja! kom da ind, mit Barn! jeg vil see til, hvad jeg kand gjøre.

De gaaer ind.

SCEN. 9.

PERNILLE. Jeg har speculeret paa Skielmstykker, saa min Hieme lober om i mit Hoved som en Top, og har endelig udfundet et, som jeg troer nok skal lykkes. Hr. Jeronimus venter hver Dag et Skib, hvor udi all hans Velfærd bestaaer. Vi vil paa en subtil Maade bringe ham de Tidender, naar Magisteren er tilstæde, at samme Skib er forulykket, og der udaf see hvad Miner hans nye Svigersøn vil holde; thi jeg er vis paa, at han vil tage Masqven af, og foragte det Svogerskab, som han

DET LYKKEFULDE SKIBBRUD

finder ingen Fordeel ved, og kand maaskee da Hr. Jeronimus samt Fruen lære at kiende ham. Nu vilde jeg ønske, jeg havde fat paa Henrich, for at høre hvad han har udspundet, om hans Anslag er bedre end mit, eller hvor vit det kand strække sig. Men der seer jeg en Pige med et Vers i Haanden komme fra Magisteren. Det er min Troe en forvoxen Radiis, hun er Granadeermessig.

SCEN. 10.

Henrich. Pernille.

HENRICH. Der seer jeg Pernille; hende vil jeg fixere lidt, hun kiender mig nok ikke i den Dragt. God Dag lille Pige! vil hun ogsaa til Magisteren?
PERNILLE. Ney jeg vil ikke, Bestemoer.
HENRICH. Fy, fy! hvem seer I mig an for? Meener I at jeg er ikke Jomfrue saa vel som I?
PERNILLE. Det kand nok være; men I kunde dog være min Moer.
HENRICH. Seer I vel! Hvor spodsk hun er over min Skabning, saa er jeg dog forlovet med en smuk ung Person, hvilken forærer mig alt hvad han faaer fra andre Piger, som han fixerer.
PERNILLE. Den Karl maa have en underlig Smag. Jeg gad nok vidst hvem han var.
HENRICH. Det kand I læt faae at vide; Karlen tienner hos en Mand som heeder Philemon.
PERNILLE. Hans Navn?
HENRICH. Han selv heder Henrich.
PERNILLE. Gid I faae Skam saa vist som I lyver. Den Karl er forlovet med mig.
HENRICH. I heeder jo Pernille?
PERNILLE. Ja jeg heeder Pernille, og har været forlovet med ham halvandet Aar.
HENRICH. Han fixerer jer kun, mit Barn, for at faae nogle smaa Foræringer, som han siden forærer til andre.